

ondt i Forbindelse med Ord og Handlinger. »Kærligheder er Lovens Fylde«. »Den, som bliver i Kærligheden, han bliver i Gud, og Gud bliver i ham (ved sin Aand).« Thi selv om vi gav alt vort Gods til de fattige og gav vore Legemer hen til at brændes for Ret-

færdigheds Skyld, om vi ikke havde *Kærlighed* — *Kærlighedens Aand* — var vi dog intet i Guds Øjne. — Rom. 13, 10; 1 Joh. 4, 16; 1 Kor. 13, 3.

(15. Nov. 1913.)

Valg af Ældste og Diakoner.

Det var kun en Skrivefejl fra Udgiverens Side, naar han for nylig antydede, at de eneste, der var fuldt ud berettigede til at deltage i Stemmeafgivningen ved Menighedsmøderne, var dem, der troede paa Forsoningen og havde foretaget en fuld Indvielse samt havde symboliseret denne deres Indvielse. Fejlen laa i at medtage *Symboliseringen* som Betingelse. Mange af os var sande kristne, antagne af Herren og Medlemmer af »de førstefødtes Menighed, hvis Navne er skrevne i Himmelen« (Heb. 12, 23), før vi indsaa Vanddaabens virkelige Betydning. Vi har altid holdt paa (se 6te Bind af »Studier i Skriften«), at alle saadanne har Ret til at stemme ved Menighedsvalgene — ja, at det er deres *Pligt* at afgive deres Stemmer — at være med til efter deres bedste Skøn at udtrykke Herrens Vilje med Hensyn til; hvem der skal være Menighedens Tjenere.

Hvad vi mente at sige ved denne Lejlighed, var dette, at ingen Broder, der endnu ikke havde antaget Bibelens Lære angaaende Symboliseringen af sin Indvielse, vilde være fremskreden nok til at blive udnævnt enten til Diakon eller Ældste i Menigheden. Det var udelukkende paa Grund af en Uagtsomhed, at vi deri indbefattede Tanken om, at saadanne ikke skulde stemme.

Der har været Vanskelighed i nogle Klasser med Hensyn til *Forslag* til Valg. Naar der stilles Forslag for Valget, gaar det ofte saaledes, at en Broder bliver foreslaaet til Ældste eller Diakon, uden at man tager det rette Hensyn til vedkommendes Kvalifikationer. Forslaget finder Støtte hos en eller anden, og Klassen, der holder af denne Broder, vil nødigt stemme imod ham af Frygt for at blive misforstaaet.

Der maa altid være en Grund til at vælge nogen til at gøre Tjeneste i Menigheden. En Ældste maa være dygtig til at lære, have et bredt Syn paa Tingene, være i Stand til at give dem hjælpende Raad, der trænger dertil, have dyb Indsigt i Guds Ord, udøve en god Indflydelse paa Menigheden og være en vis Raadgiver for den. Sandsynligvis findes der ingen, der i lige høj Grad besidder alle disse gode Egenskaber. Nogle har mere af én, andre mere af en anden af disse Egenskaber; men alle maa de være i Besiddelse af nogle af dem, hvis der skal være nogen Grund til at vælge dem. Paa samme Maade maa en Diakon have nogen Tid til sin Raadighed og

nogen Færdighed som Ældstemne sammen med Lyst til at tjene Menigheden..

Det forekommer os at være en god Maade at stille Forslag til Valg af Ældste og Diakoner paa at gøre det ved Hjælp af Stemmesedler — særligt hvis der tidligere har været nogen Vanskelighed i Forbindelse dermed, eller hvis et Flertal af Menigheden ønsker det. For at iværksætte denne Plan kræves der et tilstrækkeligt Antal Sedler og Blyanter. Alle de, der havde Stemmeret, skulde da skrive: »Jeg foreslaar at vælge følgende Brødre til Ældste i Menigheden i ... for de kommende ... Maaneder.« Derefter skulde der følge saa mange Navne, som der er Ældste i Menigheden paa det Tidspunkt, da vedkommende Valg finder Sted.

Efter at Stemmesedlerne er blevet samlet, skal Resultaterne opstilles og offentligt forkyndes for Menigheden. Klassen maa derpaa træffe Afgørelse om, hvor mange Ældste der er Brug for. Hvis det da bliver bestemt, at Antallet f. Eks. skal være tre, bør der foretages en Afstemning for de seks Brødres Vedkommende, der har faaet de fleste Stemmer paa Sedlerne. De tre, der da faaer det største Antal Stemmer ved Haandsoprækning, bør betragtes som valgte af Klassen. Man kunde ogsaa gøre det paa den Maade, at man tog alle dem af de ved Stemmesedlerne foreslaaede, hvis Navne forekom paa mindst en Tredjedel af samtlige afgivne Stemmesedler, og saa valgte dem saa vidt muligt enstemmigt. Denne Ordning tilsigter dette at give Mindretallene tilbørlig Repræsentation iblandt de Ældste.

Det, man altid skal have for Øje, er saa vidt muligt at tage Hensyn til alles Mening i Klassen. Skønt Flertallet kunde have Magten, er det dog altid at foretrække at give saa meget efter for Mindretallet, at Klassens Ældste staar som et Udtryk for alle Medlemmernes Mening. Naar blot dette Resultat naas, handler vi forstandigt; lige meget paa hvilken Maade vi naar til et andet Resultat, vil det være uklogt, fordi det vil være farligt for Opretholdelsen af Freden og Harmonien i Klassen. Broderkærlighed maa indbefatte Sympati, Venlighed, Kærlighed og Ønsket om at give efter paa Punkter, hvor der ikke staar noget afgørende Princip paa Spil.

(15. Novbr. 1913.)